

КИТОБИ ҲАБАҚҚУҶИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Дуои Ҳабакқуқ; мусибатҳои Исроил дар замони парокандагӣ.

1. ВАҲӢЕ ки Ҳабакқуқи набӣ дидааст.
2. То ба кай, эй Парвардигор, истифоса намоям, – ва Ту иҷобат намекуни, сӯи Ту дар бораи ситам фарёд занам, – ва Ту наҷот намедиҳӣ?
3. Чаро чафоро ба ман нишон медиҳӣ, ва ба хабосат назар меандозӣ, дар сурате ки тороч ва ситам дар рӯ ба рӯи ман аст, ва ҷангу ҷидол ба миён меояд ва ситезакорӣ сар мебардорад?
4. Аз ин сабаб шариат беътибор мешавад, ва инсоф ҳаргиз ба амал намебарояд, зеро ки шарир одилро мулзам мекунад, бинобар ин инсоф ба роҳи қач меравад.

Овози Парвардигор ба қавме ки дар парокандагӣ мебошанд.

5. «Дар миёни халқҳо назар андозед ва бубинед, ва хело мутаҳайир хоҳед шуд, зеро дар айёми шумо Ман амале ба ҷо меоварам, ки агар ба шумо онро ҳикоят мекарданд, боваратон намеомад.
6. Зеро инак, Ман калдониёнро, ки халқи сангдил ва тундмизочанд, бармехезонам, ки онҳо дар фароҳиҳои замин мегарданд, то масканҳоеро, ки аз онҳо худашон нест, забт намоянд.
7. Онҳо мудҳиш ва саҳмгин мебошанд: ҳукм ва шавкати онҳо аз худашон ба вучуд меояд.
8. Ва аспони онҳо аз палангон чобуктар, ва аз гургони шаб далертаранд, ва саворони онҳо сершуморанд, ва саворони онҳо аз дурдаст меоянд, мисли уқобе ки сӯи шикори худ мешитобад, парида меоянд.
9. Саросар барои ситам меоянд, дар ҳолате ки рӯяшон ба пеш нигаронида шудааст, ва асиронро мисли рег ҷамъ мекунанд.
10. Ва онҳо подшоҳонро масхара медоранд, ва сарварон барои онҳо асбоби бозӣ мебошанд; онҳо бар ҳар қалъа механданд, ва хоктӯдае барпо карда, онро забт менамоянд.
11. Он гоҳ мисли бод вазида ба макони дигар мегузаранд ва гуноҳкор мешаванд, чунки ин қуввати худро ба худои худ нисбат медиҳанд».

Набӣ Парвардигорро мадҳ мегӯяд.

12. Ту, охир, аз азал вучуд дорӣ, эй Парвардигор Худои ман, эй Поки ман! Пас мо нахоҳем мурд. Ту, эй Парвардигор, онҳоро барои доварӣ таъин намудай, ва Ту, эй саҳраи ман, онҳоро барои ҷазо додан ба вучуд овардай.

13. Чашмони Ту он қадар пок аст, ки наметавонӣ шароратро бубинӣ ва ба хабосат назар андозӣ; пас чаро ба ғаддoron назар меандозӣ, ва ҳангоме ки шарир шахси аз худаш одилтарро фурӯ мебарад, хомӯш мемонӣ?

14. Ва одамонро мисли моҳиёни баҳр, мисли хазандагоне ки ҳокиме надоранд, мегардонӣ?

15. Вай ҳамаи онҳоро бо шаст мекашад, ба тӯри худ медарорад ва дар доми худ чамъ мекунад, аз ин сабаб шод ва хурсанд мешавад.

16. Бинобар ин барои тӯри худ қурбонӣ мекунад, ва барои доми худ бухур месӯзонад, зеро ки насибаи вай аз онҳо рағфанин, ва хӯроки вай болаззат гардидааст.

17. Оё аз ин сабаб нест, ки вай тӯри худро ҳолӣ карда меистад ва ҳамеша халқҳоро бераҳмона мекушад?

БОБИ ДУЮМ

Парвардигор ба Хабаққуқ дар рӯъё ҷавоб мегардонад.

1. ДАР дидбонгоҳи худ бармехезам, ва дар бурҷ рост меистам, ва интизорӣ мекашам, то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ман дар бораи шикояти худ чӣ ҷавоб хоҳам дод.

2. Ва Парвардигор ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Рӯъёро бинавис ва бар лавҳҳо ҳақ намо, то ки хонанда онро бо тезӣ бихонад.

3. Зеро ки рӯъё барои мӯҳлати муайян аст, ва аз фарҷом шаҳодат медиҳад, ва дурӯғ намеғӯяд; агар даранг кунад, онро мунтазир шав, зеро ки ҳатман ба амал хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард.

4. Инак, қачдил мағрур шудааст, валекин одил бо имони худ хоҳад зист.

5. Дуруст аст, ки майзада ғаддор аст, ва ин марди мағрур оромӣ надорад; ҳирсаширо мисли дӯзах калон мекунад, ва мисли марг сериро намедонад, ва ҳамаи халқҳоро пеши худ чамъ мекунад, ва ҳамаи қавмҳоро пеши худ фароҳам меоварад».

6. Ҳамаи инҳо, охир, дар ҳаққи вай масале хоҳанд зад, ва муаммои истеҳзоомезе ба забон ронда, хоҳанд гуфт: «Вой ба ҳоли касе ки он

чиро, ки аз они худаш нест, афзун мекунад, – то ба кай? – ва худро зери бори гаравҳо мегузорад!»

7. Даъвогарони ту, охир, баногоҳ қиём хоҳанд кард, ва ташвишдиҳандагони ту бедор хоҳанд шуд, ва ту ба торочи онҳо дучор хоҳӣ омад.

8. Азбаски ту халқҳои зиёдро ғорат кардӣ, тамоми бақияи қавмҳо туро ғорат хоҳанд кард, аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар ҳаққи замин, ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.

9. Вой ба ҳоли касе ки барои хонаи худ бо роҳи бадӣ дорой меандӯзад, то ки лонаи худро дар баландӣ барпо намуда, худро аз дасти шарорат раҳо кунад!

10. Расвоиро барои хонаи худ салоҳ дидӣ, вақте ки қавмҳои зиёдро несту нобуд кардӣ, – ва чони худро дар роҳи гуноҳ андохтӣ.

11. Зеро ки санг аз девор фарёд мезанад, ва ғӯлаи чӯб ба он ҷавоб мегардонад.

12. Вой ба ҳоли касе ки шаҳрро бо хун бино мекунад, ва қасабаро бо беинсофӣ бунёд менамояд!

13. Ин, охир, аз чониби Парвардигори лашкархост! Ва қавмҳо аз барои оташ меҳнат мекунанд, ва қабилаҳо бар абас хаста мешаванд.

14. Зеро ки замин аз шинохтани ҷалоли Парвардигор пур хоҳад шуд, чунон ки об баҳрро пур мекунад.

15. Вой ба ҳоли касе ки ёрони худро шароб менӯшонад, ва ту заҳри худро ба он илова намуда, онҳоро маст мегардонӣ, то ки аврати онҳоро бубинӣ!

16. Ту ба ҷои ҷалол аз нанг сер шудай, пас ту низ нӯшида, заҳролуд шав: косаи ямини Парвардигор бар ту фурӯд хоҳад омад, ва расвой – бар ҷалоли ту.

17. Зеро ситаме ки дар ҳаққи Лубнон кардӣ, ба сари худат хоҳад омад, ва ҳалокате ки бар чорпоён овардӣ, боиси шикасти ту хоҳад шуд, аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар ҳаққи замин, ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.

18. Чӣ фоида аст аз санаме ки санамсозаш онро ба вучуд овардааст, дар сурате ки он фақат бут ва муаллими козиб аст, агарчи соней ин маснӯъ ба он таваккал карда, бутҳои гунг сохтааст?

19. Вой ба ҳоли касе ки ба чӯб бигӯяд: "Бедор шав!" ва ба санги безабон: "Бархез!" Оё он метавонад таълим диҳад? Инак, он бо тилло ва нуқра пӯшида шудааст, вале рӯхе андарунаш нест.

20. Валекин Парвардигор дар қасри қудси Худ сокин аст, – бигзор ба ҳузури Ӯ тамоми замин хомӯш бошад!

БОБИ СЕЮМ

Дуои набӣ пур аз умедвориш шодиёна аст.

1. ДУОИ Ҳабаккуқи набӣ бар услуби суруди чонсӯз.
2. Парвардигоро! Овозатро шунидам – харосон шудам. Парвардигоро! Амали Худро дар солҳои наздик зинда намо, дар солҳои наздик онро зоҳир бисоз; дар вақти ғазаб раҳмро ба ёд овар.
3. Худо аз Темон меояд, ва Пок – аз Форон. Село. Шукӯҳи ӯ осмонро фаро гирифтааст, ва ҷалоли ӯ заминро пур кардааст.
4. Ва дурахши ӯ мисли найир аст, шуоъҳо аз дасти ӯст, ва ниҳонгоҳи ҷалоли ӯ дар он ҷост.
5. Пешопеши ӯ вабо равон аст, ва аз паси қадамҳояш аланга берун меояд.
6. Чун биистад – заминро ба чунбиш меоварад; чун назар афканад – халқҳоро ба ларза меандозад; ва кӯҳҳои азали метаркад, пуштаҳои абадӣ паст мешавад; тариқҳои ӯ ҷовидонист.
7. Хаймаҳои Кушонро зери бори мусибат дидам; чодирҳои замини Мидёнро ларза гирифтааст.
8. Оё бар наҳрҳо ғзаби Парвардигор аланга гирифтааст? Оё хаши Ту ба наҳрҳо, ва қаҳри Ту ба баҳрҳо нигаронида шудааст, ки Ту бар аспони Худ, бар аробаҳои наҷотбахши Худ савор шудай?
9. Камони Худро аз ғилофаш бараҳна намуда, анбӯҳи тирҳоро ба парвоз овардаӣ. Ҷумер село*. Заминро бо наҳрҳо чок-чок кардаӣ.
10. Кӯҳҳо Туро дида, ба ларза омад, селобҳо ҷорӣ шуд, варта овозашро баровард, мавҷҳояшро боло бардошт.
11. Офтоб ва моҳ аз нури тирҳои паррони Ту, аз дурахши найзаҳои барроқи Ту дар масканҳои худ истоданд.
12. Ту бо ғзаб бар замин қадам мезанӣ, бо хашм халқҳоро поймол мекунӣ.
13. Барои наҷот додани қавми Худ, барои наҷот додани Масеҳи Худ берун омадӣ; бурчи хонаи шарирро зада вайрон кардӣ, онро аз бунёдаш то бомаш хароб намудӣ. Село.
14. Сари ҳокимони вайро бо тирҳои худӣ вай маҷрӯҳ кардӣ, вақте ки онҳо мисли тундбоде ҳамла оварданд, то ки маро пароканда намоянд, дар айни ҳол шодии онҳо мисли он буд, ки мискинеро ба

*9. Ҷумер село – ин ибора, аз афташ, ишораи музикиест, ки тағйири оҳангро мефаҳмонад.

таври пинҳонӣ фурӯ мебурда бошанд.

15. Бо аспонат дар баҳр аз даруни гирдоби обҳои бисёр барои Худо роҳ кушодӣ.

16. Чун шунидам, ботинамро ларза гирифт, аз он садо лабҳои ба раъша омад, заъф то мағзи устухонҳои ҷойгир шуд, ва ман дар ҷои нишасти худ ба ларзиш омадам; ва ҳол он ки дар интизори рӯзи тангӣ, вақте ки қавме бо ғавҷҳои худ бар мо ҳучум оваранд, ман бояд ором бошам:

17. Агарчи дарахти анҷир гул накунад, ва тоқҳо бор наоваранд, ва меваи зайтун мувофиқи чашмдошт набошад, ва киштзорҳо ҳосил надихад, ва ғусфандон аз қӯра талаф шавад, ва говҳо дар оғил мавҷуд набошад, –

18. Вале ман дар Парвардигор шод хоҳам буд, ва дар Худои наҷоти худ ба вачд хоҳам омад.

19. Парвардигор Худо қуввати ман аст: Ё пойҳои маро, мисли пойҳои оҳуён мегардонад, ва маро бар баландиҳои хидоят менамояд. Барои сардори муғанниён бар созиҳои торнок.